

DIMO LIPITKOVSKÝ / MARTIN JAROŠ

KASKADÉR

ANEŽ JAK DOBYT HOLLYWOOD

xyz

Kaskadér aneb jak dobýt Hollywood

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

xyz

Dimo Lipitkovský, Martin Jaroš
Kaskadér aneb jak dobýt Hollywood – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

DIMO LIPITKOVSKÝ / MARTIN JAROŠ

KASKADÉR

ANEB JAK DOBÝT HOLLYWOOD

xyz

*Kaskadéři ve smrtelně nebezpečných filmových scénách
nasazují své životy a zdraví, a přesto svou práci milují a nevyměnili
by ji za žádnou jinou. Milují totiž ten adrenalin, který nikde jinde nenajdou...*

Původně se slovem kaskadér označoval člověk, který dovedl předvádět kaskády, to znamená obtížné akrobatické prvky, jako třeba různé přemety, obtížné skoky anebo pády, nebo nebezpečné lezení. Byli to různí varietní umělci nebo i artisti – kaskadéři v cirkusech.

Dnes se pod pojmem kaskadér nebo kaskadérka ukrývá člověk úzce specializovaný ve filmovém a televizním průmyslu, který zastupuje, nebo chcete-li „zaskakuje“ za aktéry v nebezpečných scénách. Někdy kaskadér dokonce zastupuje v nebezpečných situacích taky herce, kteří by při takových nebezpečných scénách mohli lehce přijít k úrazu, nebo by si dokonce mohli způsobit i smrt. Jen málo herců má takový trénink a takové mimořádné schopnosti, aby nebezpečné scény dokázali zvládnout. Necháávají se jednoduše zastoupit dabléry, zkušenými kaskadéry. Proto zcela logicky kaskadéři velmi často vystupují především v dobrodružných, válečných, akčních či kriminálních filmech, ve kterých mohou využít svých mimořádných dovedností v pádech a seskocích z velké výšky, skocích do rozbouřených vln, pádů z koní, automobilových honiček, skoků a bouraček na motorkách a dalších všelijakých „ztřeštěných“ kousků, které si filmoví tvůrci vymyslí. Trhačky, hoření, pády, bojové scény a honičky na autech, bouračky a všechny další mimořádně těžké fyzické úkony jsou jenom zlomkem toho, čemu musí kaskadéři čelit ve své práci.

Na počátku mé kaskadérské kariéry není třeba hledat nic zvláštního. Nic nadpřirozeného mě neosvítilo, ani jsem se jako kaskadér nenarodil. Nebo snad možná, ale jen malinko.

Už odmala jsem měl sklony k adrenalinovým a akčním prožitkům. Vyhledával jsem akci. Od svých šesti let jsem chodil zápasit do Slavoje MP Plzeň, kde, musím se pochlubit, jsem patřil k těm lepším. Na okresních, krajských, a dokonce i republikových soutěžích ve volném stylu i řecko-římském zápase jsem často stával dokonce na bedně. Mezi nejvýznamnější úlovky z té doby bych zařadil 2. místo na Mistrovství ČSR v roce 1979. Dokonce jsem byl vyhlášen Sportovcem roku ve své juniorské kategorii. Byl to pro mě neuvěřitelný zážitek! Už jako dítě jsem

Maminka a mé první krůčky

chtěl být nejlepší a vítězit. Sport vyplňoval celé mé dětství. Zajímaly mě totiž i jiné sporty. Rád jsem zkoušel nové možnosti, které mě mohly někam posunout.

Kupříkladu mě moc bavila jízda na kole. Jenomže já musel zkoušet takové kousky, že se to samozřejmě neobešlo bez úrazů – jako bylo třeba hluboké kóma při jednom z lepších nepovedených sjezdů. A občas taky nějaká ta menší zlomeninka. Nebo lyže. Nebavilo mě lyžovat jen tak, jak to dělá většina lyžařů, ale musel jsem vymýšlet šílenosti. To samé na bruslích, které taky byly základem každé zimy. V Plzni jsme měli parádní kopec na boby. Většina dětí ho brala z té méně prudké strany, ale to bych nebyl já, abych si v těch osmi letech nezkusil na bobech první let, když sráz najednou končil tři metry nad zemí. Přítomným nad tím prý zůstával rozum stát...

V létě následovalo samozřejmě koupaní na řece a skákání do vody. Skákalo se většinou dle věku a vzrůstu, ale starší kluci nás „prďoly“ provokovali, že z vyšší terasy, která byla ve výšce dobrých osmi metrů, stejně neskočíme. No a já skočil. Pak už mě ta malá terasa ve výšce nějakých „uprděných“ tří metrů vůbec nezajímala.

Jakmile to věk dovoloval, táta mi pomohl splnit sen a přispěl mi na moji první motorku. Krásná Jawa 23 Mustang. Jeden z nejšťastnějších dnů mého života. Vidím to jako dnes. S odstupem času se ani nedivím, že maminka zas tak moc nadšená nebyla. Naštěstí tou dobou ještě nefungoval policejní bodový systém.

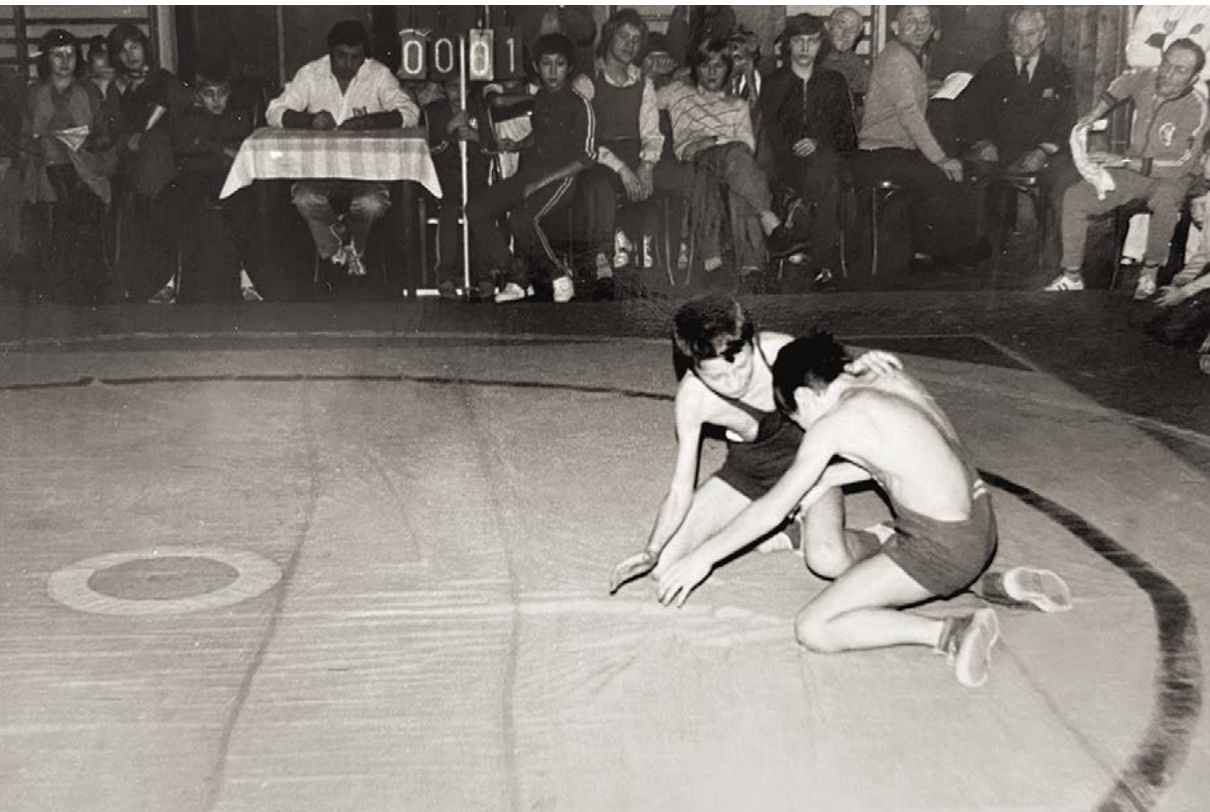
Co se týče strážců zákona, tak s nimi jsem bohužel zažil nejedno komplikované setkání. Někdy v osmnácti jsme šli s klukama ze Slavoje z tréninku a cestou jsme se ještě stavili na „jedno“. Trochu jsme to protáhli a tím jsme se opozdili a při dobíhání trolejbusu řidič zavřel dveře a zamával. Kdybych byl pěkné děvče, tak by se mi to určitě nestalo. Ani nevím, jak mě napadlo něco tak šíleného. Rozeběhnul jsem se za trolejbusem a shodil jsem mu troleje. Trolejbus zastavil. Po nasazení trolejí zpět na dráty a mém následovném nastoupení do vozidla proběhla s řidičem, kterému se to nechtělo líbit, ruční výměna názorů. Naštvaný řidič pak znovu vyjel, ale přidal na své pravidelné cestě jednu neplánovanou zastávku – „U mrakodrapu“. Tam už na mě čekala načipovaná hlídka, která mě přes mé protesty sprostě „vynesla“ z trolejbusu a upravila mi fasádu lépe než já předtím tomu nepřijemnému řidiči.

Tím, jak jsem se díval na svět trochu jinak, se na mě podobné přihlouplé situace docela lepily. Musím přiznat, že nebýt starší sestry, která mě od spousty

průšvihů zachránila, kdo ví...? Držela nade mnou ochrannou ruku a byť se mi to její omezování tou dobou zdálo být přílišné, dnes to samozřejmě vidím jinak a musím jí napříč časem za vše zpětně poděkovat. Neměla to se mnou snadné, ale alespoň dnes máme na co vzpomínat.

Už v deseti letech jsem si třeba sestrojil domácí kuši a střílel šípy zakončené špendlíky, protože jsem zrovna byl udatným válečníkem jménem Ivanhoe. A jelikož se sestra nehodlala podvolit mé nadvládě, dostala kuši třemi špendlíkovými šípy do zadku. Podle mě krásně rozehranou hru přerušil táta s rákoskou.

V podstatě celé mé dětství a dospívání bylo protkáno situacemi, nad kterými často zůstával rozum stát. Možná to byla touha po dobrodružství, možná jen přemíra energie a sklony k lumpárnám. A pak jsem najednou zhlédl americký akční film z roku 1987 s názvem Hooper s Burtem Reynoldsem v hlavní roli. A jednoduše jsem se nadchl. Hooper byl film o kaskadérovi, ve kterém se prolíná celý jeho život. Film byl částečně tak trochu i komedií, přesto mi do hlavy nasadil

ohromného brouka. Zasel myšlenku, že bych chtěl taky takový život. Zatoužil jsem dělat věci jako on.

Ten film jsem chápal jako oslavu kaskadérství. Najednou jsem si uvědomil, co by mě v životě bavilo. To, co jsem spatřil v tom filmu, splňovalo všechny mé představy o dokonalém životě. Představil jsem si sám sebe v té roli, zatoužil jsem dělat něco takového. Od té doby jsem si přál stát se kaskadérem. Vlastně jsem dospěl k takovému závěru zcela přirozeně. Navnadil mě tak, že se mi o něm dokonce i zdálo. Kaskadérství mi jednoduše učarovalo. Fascinovalo mě.

V době, kdy k tomu došlo, mi bylo nějakých sedmnáct let. U nás tou dobou sice bujel socialismus, přesto byla naše kinematografie dostatečně plodná. Od chvíle, co jsem se takhle nadchl, jsem ve všech našich filmech vyhledával kaskadérské kousky. Kupodivu jsem zjistil, že o ně nebyla vůbec nouze. S překvapením jsem přicházel na to, že se to v některých filmech „kaskadérskými“ kousky jenom hemží. Akorát se o tom nikde nemluvilo.

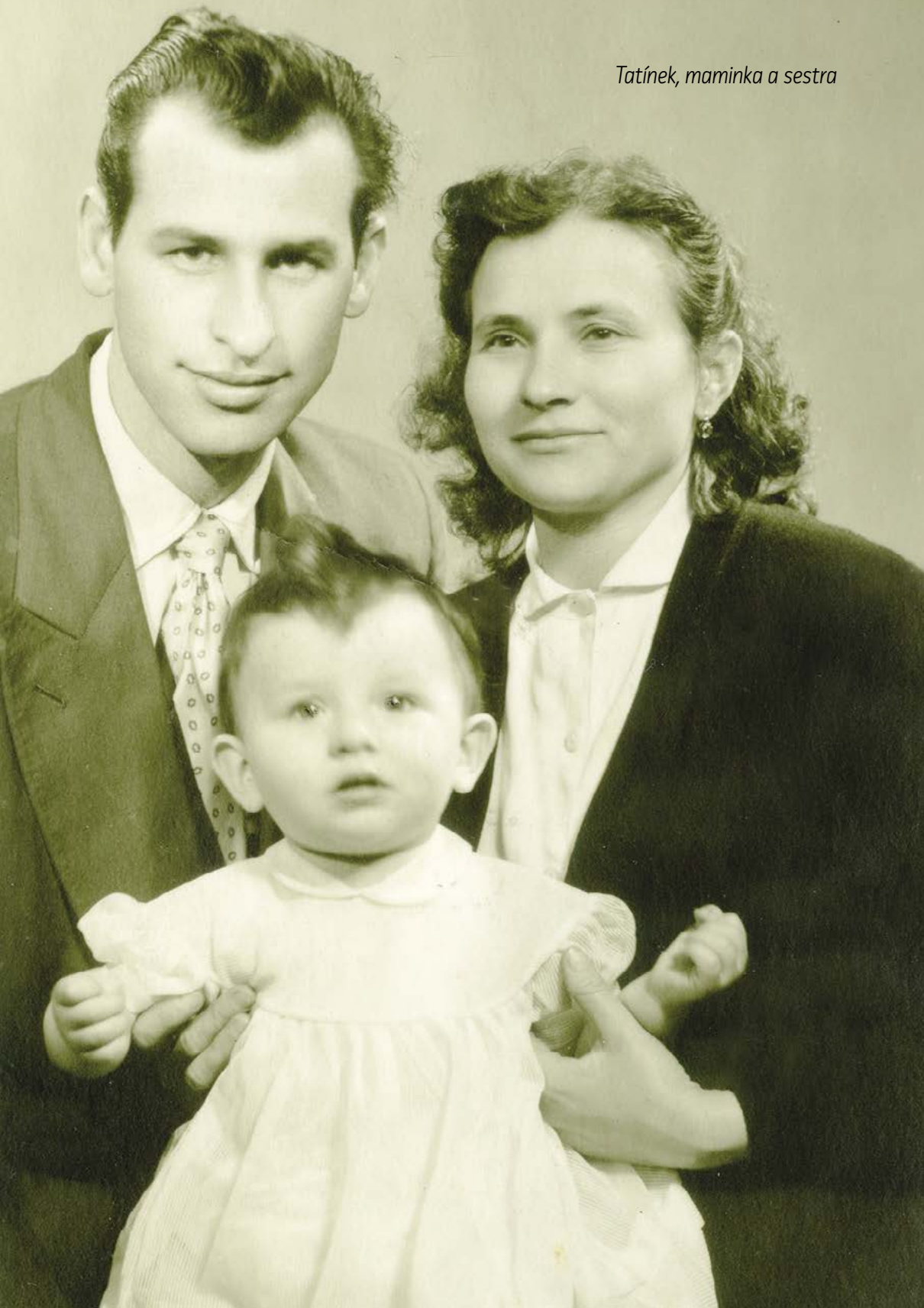

Můj domovský zápasnický oddíl Slavoj M. P. Plzeň

*Sestra, jakou si každý
může jen přát*

Tatínek, maminka a sestra

**Ain't nobody can fly a car
like Hooper!**

BURT REYNOLDS
AS
HOOPER

THE GREATEST STUNTMAN - ALIVE!

A BURT REYNOLDS-LAWRENCE GORDON Production

BURT REYNOLDS is

"HOOPER" Also Starring JAN-MICHAEL VINCENT - SALLY FIELD - BRIAN KEITH - ROBERT KLEIN

Executive Producer LAWRENCE GORDON - Story by WALT GREEN & WALTER S. HERNDON

Screenplay by THOMAS RICKMAN and BILL KERBY - Produced by HANK MOONJEAN - Directed by HAL NEEDHAM

PG PARENTS STRONGLY CAUTIONED
Some Material May Be Inappropriate for Children Under 13

© 1981 Warner Bros. Entertainment Company, Inc. All Rights Reserved.

Warner Bros. Entertainment Company
A Warner Communications Company

Bylo mi už kolem dvaceti, když jsem se konečně rozhodl. Do té doby jsem toho brouka v hlavě dusil, nedokázal jsem se dokopat k tak zásadní akci, byť jsem nepřestavně toužil po změně. Nedokázal jsem déle fungovat s vědomím, že se o něco alespoň nepokusím. Tou dobou jsem dřel jako mechanik ve Škodovce – NC stroje. To vážně nebylo nic pro mě. To nebyla profese, co by mě těšila.

Rozhodl jsem se a začal jsem pátrat. Zjistil jsem, kde jsou v Česku filmové ateliéry, a na nic už nečekal. Zvedl jsem sluchátko a začal telefonovat. Hodiny jsem trávil v telefonních budkách na padesátník, než jsem se na Barrandov dovolal. A pak ještě víc, než jsem konečně získal kontakt na hereckou agenturu, která sídlila v Myslíkově ulici a která pracovala s tehdejšími kaskadéry. Na starost ji tenkrát měla paní Augustová. To ona měla pod palcem hereckou a kaskadérskou asociaci. Paní Augustová byla ta správná osoba, jediná, kdo mi mohl pomoci.

„Tohle, co vás nejspíš zajímá, má na starosti pan Tomsa a toho si musíte chytnout na Barrandově,“ – odkázala mě na něj, když se mi nakonec povedlo s ní spojit. Byla trochu odměřená, ale to mě ani v nejmenším neodradilo.

Rozhodl jsem se nečekat a hned zajít na Barrandov. Přišlo mi, že nejjednodušší bude setkat se s panem Tomsou tvář v tvář, představit se mu a kdyžtak mu ukázat, co dovedu. Byl jsem kluk z Plzně, moc zkušeností jsem sice neměl, ale myslel jsem, že mi patří svět. Že všechno dokážu a nic není problém, když budu chtít a půjdu si za tím. Vyrazil jsem tedy z Plzně a namířil si to rovnou na Barrandov. Přes vysvětlování na vrátnici jsem se nakonec dostal do areálu. Pár lidí se mi dokonce snažilo pomoci. Ptal jsem se jich, jak to tady funguje, viděl jsem ateliéry, ale kaskadéry, ty jsem tam nikde nenašel. Jak jsem se dozvěděl, na Barrandově se zdržovali, jenom když měli práci na filmu.

Z tehdejší české filmové mekky jsem odcházel smutný a zklamaný. Šel jsem rovnou na nádraží a odjel zase vlakem domů. Trochu mi spadl hřebínek, týden jsem nechal všechno ustát, ale byl jsem pořád jako na trní. Nešlo mi to z hlavy. Po týdnu jsem začal znovu telefonovat. Opět se mi povedlo jako zázrakem spojit s paní Augustovou, která mi ale číslo na pana Tomsu prostě dát nemohla. Nesměla. Alespoň mi ale prozradila, že pan Tomsa se občas objeví v agentuře. Ještě důležitější byla zmínka o tělocvičně v Holešovicích, kde kaskadéři trénují. A to už vypadalo slibně.

Opět jsem tedy nasedl na vlak a namířil si to rovnou do agentury v Myslíkově ulici. Vyhledal jsem paní Augustovou osobně. Zmínka o tělocvičně mi nedala spát. Chvilku se ještě cukala, zkoušel jsem všechno.

„Paní Augustová, prosím, přijel jsem kvůli němu z Plzně a byl jsem už i na Barrandově. No a... když mi dáte ten telefon, tak já mám šanci se k němu dostat,“ – žadonil jsem. Pamatovala si mě i z telefonních hovorů a moje nezdolná vůle a touha dostat se k panu Tomsovi ji zřejmě natolik obměkčila, že mi nakonec ten telefon na pana Tomsu dala.

„Ale neprozradte, že to číslo máte ode mě!“ – pohrozila s úsměvem zvednutým ukazováčkem.

Radostně jsem vyšel ven ze dveří a říkal si, že mám vyhráno. První důležitý krok byl za mnou. Hned jak jsem narazil na první telefonní budku, vytočil jsem číslo. Telefon vyzváněl, ale nic. Na druhé straně to nikdo nezvedal. Zkoušel jsem to znovu a znovu. A nejenom z oné budky, ale volal jsem i poté, co jsem se opět vrátil domů do Plzně, volal jsem celé dny. Z domova, z práce, odkud to šlo. Pan Tomsa byl jako zakletý, měl buď obsazeno, nebo to nezvedal. Začínal jsem být dost bezradný a nevěděl jsem, co dělat. A tak jsem si naplánoval na pár dnů pauzu, abych nepropadl zoufalství. A jako kdybych tím prolomil prokletí, když jsem opět po pár dnech vytočil číslo, ozvalo se:

„Tomsa, prosím?“

To mě tak překvapilo, že jsem úplně ztratil řeč. Nevěděl jsem hned, jak začít. Tápal jsem, a přitom bylo zcela jasné, co jsem měl na srdci. Teprve po pár vteřinách mlčení jsem se konečně představil a vyblekotal, co mám na srdci:

„Jmenuji se Dimo a hrozně moc bych s vámi chtěl pracovat!“

Nedostal jsem ze sebe toho moc, ale řekl jsem vlastně vše. Pan Tomsa taky chvíli mlčel, než nakonec trochu vyhýbavě odpověděl:

„Lidí mám dost.“

Myslel jsem, že je konec. Naštěstí po další kratičké odmlce pokračoval:

„... a když někoho vezmu, tak většinou vrcholové sportovce, zápasníky, boxery nebo judisty. Takže, jak jste na tom vy?“

„Já zápasil! Jsem bývalý zápasník a byl jsem dobrý...“ – vychrlil jsem ze sebe nadšeně. To nadšení a odhodlanost musely být tenkrát znát i po telefonu.

„Zápasil jsem od šesti let, než jsem v osmnácti letech po drobném úrazu ramene skončil. Ale dnes už jsem zcela v pořádku! A byl jsem taky úspěšný na republice, vyhrál jsem kraj...“ – chrлил jsem.

Chvilku to vydržel, než mě zastavil:

„Dobrá, dobrá, přijďte se k nám podívat na trénink.“

To byla pecka! Srdce se mi rozbušilo. Začal jsem mu děkovat, ale on už zavěsil.

Myslel jsem, že moje srdce doopravdy bouchne. Hned jsem volal paní Augustové, abych jí mohl taky poděkovat. Myslím, že měla radost i za mě. Spiklenecky mi hned řekla, že tréninky bývají každý pátek od osmi hodin v Přístavní ulici.

„Děkuji, děkuji, děkuji...“

Víc jsem vědět nepotřeboval.

Hned v pátek, brzo ráno, jsem sedl na vlak do Prahy a vyrazil vstříc novému životu. Našel jsem Přístavní ulici a tělocvičny, ve kterých probíhaly tréninky, a zazvonil. Po chvíli mi otevřel Zdeněk Srstka. Zůstal jsem stát jako opařený. Tím to začalo. Zdeněk Srstka byl můj idol. Viděl jsem ty jeho zmačkané uši, velkou kulatou hlavu, rozplácly nos a nikdy nechybějící široký úsměv, který jeho osobě dodával ten přívětivý výraz.

„Ahoj, vogo...“ – zahlaholil.

„Dobrý den,“ – musel jsem se taky usmívat.

„Tak pojď. Podíváme se na tebe,“ – podal mi ruku a stiskem bezmála rozdrtil klouby. Zřejmě už věděl, že má dorazit nějaké ucho.

„A my si tady tykáme,“ – vysvětlil jen tak mimoděk. Přikývl jsem, že rozumím...

Následoval jsem ho do sklepní místnosti s prostornou tělocvičnou. V čele stolu seděl pan Tomsa, na policích měl asi všechny své boxerské trofeje, protože jich tam bylo vážně nespočet. V místnosti s ním byl taky Jarda Šanda, známý kaskadér, a já s panem Srstkou. Posadili mě na volnou židli, pan Tomsa se na mě podíval hodnotícím okem a nakonec se suše zeptal:

„Tak co vlastně chceš?“

Byl jsem trochu nesvůj, ale neměl jsem strach, a dokonce ani trému.

„Já bych chtěl být kaskadér,“ vymáčkl jsem ze sebe.

Pan Tomsa se podíval na oba přítomné, kteří nepatrně přikývli, a pak na mě:

„Tak jo. Teď se převlíkni,“ vyzval mě. „Támhle je tělocvična. Za chvilku přijdou kluci a budeme trénovat.“

Pan Jaroslav Tomsa a pan Zdeněk Srstka, muži, kteří mi změnili život

Pozvali si mě o pár minut dřív, aby si mě mohli omrknout a případně ještě poslat rovnou domů, ale nestalo se tak. Během patnácti minut přišlo čtrnáct lidí. A já byl patnáctý. Převlékli jsme se do tepláků a začala společná rozcvička. Následoval lehčí trénink, spíše zápasnický. Nějaké házení, kopy a údery pod vedením pana Srstky. Chvilí jsme skákali přes švédské bedny, dělali parakotouly, přemety, salta. Když jsme byli dost zahřátí, připravil pro nás pan Tomsa rvačky.

Při nich jsme nacvičovali jakési bezpečné rozestupy a těžko postřehnutelné odstupy, aby nedocházelo k úrazům, a přitom vše vypadalo přirozeně a skutečně. Samozřejmě že se stalo i to, že to občas tak úplně nevyšlo a nějakou tu ránu někdo schytl.

Jak jsem se ale později sám přesvědčil, tak ty lehčí úrazy, naštípnuté kůstky a přeražené nosy, nebyly stejně ničím neobvyklým. Netrvalo to ani hodinu a trénink skončil. Z mého pohledu byl parádní, i když možná lehčí, než jsem čekal. Nicméně, byly tam všechny ty věci, co jsem vykoukal z filmů, které v nich kluci dělali. Když trénink skončil, vysprchovali jsme se a šli do přední místnosti, kde už seděli „mazáci“.

Pan Tomsa i zraky všech přítomných se upřely na mě.

„No... jako šikovnej seš,“ – pronesl spokojeně pan Tomsa a podíval se na ostatní. Zaregistroval jsem pár lehkých příkývnutí.

„Tak chodit bys mohl, jestli chceš,“ – navrhl mi.

„No tak jo, jasně!“ – šťastně jsem vyjekl, až se pan Tomsa neubrnil úsměvu.

„No tak jo. Blbý je, že bydlíš daleko a máš práci jinde.“

„To nevádí, já se přestěhuju,“ – nenechal jsem ho rozvést myšlenku. To už se usmívali všichni. A bylo.

„A co vlastně děláš?“ – zeptal se mě Zdeněk Srstka.

„No, dělám v údržbě. Ve Škodovce. Dělám vlastně všechno, co je potřeba.“

On uznale přikývl a znenadání mi navrhl:

„Tak dobrý! Já bych zrovna potřeboval někoho na údržbu! Co bys tomu řekl?“

Bylo to jako blesk z čistého nebe, ale já vůbec nepřemýšlel a rovnou jsem souhlasil:

„Tak to je super, to svedu! Jsem mechanik, umím i svařovat. Budu dělat, co budete chtít!“

Pan Srstka mě přátelsky poplácal po rameni:

„Hele, já dělám vedoucího na údržbě na ČVÚT, tak tě u nás zaměstnám. A seženu ti ubytování na koleji, jestli teda chceš být tím kaskadérem.“

Příznivější vývoj jsem si snad ani přát nemohl. Všechno to do sebe v piko sekundě zapadlo. Jak kolečka švýcarských hodinek.

„Co na to říct? Ano, prosím! Beru to!“ – smál jsem se štěstím.

„Tak jo, jestli to myslíš doopravdy, tak v pondělí přijď,“ – poplácal mě znova po rameni a dodal:

„Budu tě čekat!“

„Děkuji...!“

Když jsem opustil budoucí „partáky“ a vyšel za dveře, tak jsem radostí vyskočil do stropu a padl na kolena.

„Jo! Tak tohle mám!“ – řekl jsem si. Rozbil jsem si u toho kolena, ale byl jsem neskutečně šťastný. Jak jsem mířil na vlak do Plzně, z očí mi tekly slzy radosti. Nebylo co řešit, bylo vymalováno. Nebylo třeba, abych sám sebe přesvědčoval o tom, že jsem se rozhodl správně. Byl jsem si jistý, že tohle je to, co skutečně chci dělat, to, po čem jsem toužil. Nic jiného než tohle.

Ale znáte to, ve vlaku jsem si stejně vše probíral v hlavě znova a znova. Promítal jsem si ten den minutu po minutě, až po to, jak jsem trénoval ve společnosti již „fungujících“ kaskadérů, jak jsem mezi ně zapadl. Byli to všechno vlastně profíci, ale nebylo tam nic, co bych nezvládl. Byl jsem si jistý, že to zvládnou, že v tom, v čem třeba zaostávám, jsem schopný je rychle doběhnout. Hned jsem věděl, že mám oproti klukům slabiny třeba v úderech, kopech, ale celkově jsem měl pocit, že nepatřím ani k těm nejhorším. Na druhou stranu jsem se jim dokázal vyrovnat, hlavně co se skákání a celkově pohybu týkalo. Možná proto mi dal pan Tomsa tenkrát zelenou.

Ve Škodovce jsem to ukončil okamžitě. Sbalil jsem si saky paky a odjel do Prahy. Začal jsem pracovat u Zdeňka Srstky na údržbě ČVUT, přesně tak, jak mi to nabídl. Zdeněk mi dal nejen práci a sehnal ubytování, ale denně se mnou trénoval taky v posilovně. Kaskadérské tréninky byly totiž zaměřeny především na obratnost, údery a rvačky. A posilování a udržování fyzicky bylo na každém z nás. Makal jsem, co to šlo, a čekal na svoji první šanci.

Na kolejích s číslem 8, kde jsem bydlel, se mi líbilo. Měl jsem samostatný pokoj a byl jsem spokojený. Stačilo mi to. Navíc na kolejích bydlely samozřejmě i holky, takže o zábavu bylo postaráno.

A asi po třech měsících se na mne opět usmálo štěstí a dostal jsem svoji první šanci.

Když mi pan Tomsa řekl, že bych mohl poprvé natáčet, nevěděl jsem, co dřív. Radost a nadšení mi stříkaly snad i z uší. Pan Tomsa rozděloval práci podle výkonnosti, ale samozřejmě taky podle toho, kdo se na co hodí. Nováčci, jako jsem byl tenkrát já, čekali na svou první příležitost klidně rok i dva. Já jsem ji dostal po třech měsících.

Nebyl to sice film takového ražení jako *Hooper*, ale byl to český televizní seriál, který režíroval Jiří Adamec.

Jmenoval se **Rodáci...**

Od chvíle, co jsem se to dozvěděl, až do samotného natáčení jsem nemohl spát a v podstatě ani jíst. Na jednu stranu jsem si připadal jako mistr světa a dítě štěstěny, na druhou jsem měl docela trému, protože jsem pořádně nevěděl, do čeho jdu. Když konečně nadešel den „D“, nemohl jsem se dočkat, těšil jsem se jako dítě na vánoční dárky.

U natáčení jsem brzy pochopil, jakou úctu a respekt „profese“ kaskadéra ve světě filmu má. Ačkoli jsem byl teprve kaskadérské „ucho“, všichni se mnou jednali jako se sobě rovným. To mi na jednu stranu lichotilo, na druhou stranu mě

První film a první hromadná akce

to zavazovalo, abych rvačku, kterou jsem měl ve filmu „natáčet“ v aule Právnické fakulty, nepokazil. Za svůj první výkon jsem nakonec obdržel krásných 144 korun.

Byl to můj první honorář, proto si na něj jasně pamatuji. Kromě toho, na tu dobu to nebyly zas tak zanedbatelné peníze. I když za práci kaskadéra prozatím absolutní minimum. Na tom se ale začínalo. Já to respektoval a byl jsem za to rád. Věděl jsem, že i mé honoráře budou postupně narůstat. Dostanu se na 200 či 300 korun. Nejvíc se tenkrát za tuto nebezpečnou práci platilo 500 korun. Takové snové honoráře ale mělo tou dobou jenom pár zkušených kaskadérů.

Zanedlouho po Rodácích jsem dostal práci na několika dalších českých seriálech. Žádný z nich se ale nijak výrazně do historie české televizní tvorby nezapsal.

Pak přišel film, který se jmenoval **Kinkongova smrt** z roku 1987 a já v něm měl svoji první velkou samostatnou akci.

Byl to český televizní film, ve kterém hrál Vlastimil Brodský, Jiří Zahajský a další. Já jsem dubloval kluka, který ve filmu hrál Kinkonga. Ten kluk se opíjel a lezl do výšek a na lešení. Já ho zastoupil ve scéně, kdy lezl nahoru po lešení, když najednou sáhl do prázdna a padal z nějaké pěti- možná osmimetrové výšky.

Dal jsem si záležet, vylezl jsem, jak bylo napsáno ve scénáři, skoro úplně nahoru, odkud jsem spadl do připravených a speciálně postavených krabic. Byl to vlastně můj první filmový pád a zároveň první větší akce. Naštěstí jsem měl pády velmi dobře natrénované, takže akce dopadla úspěšně a já začínal mít pocit, že to snad někam dotáhnu. Opravdu bych mohl být kaskadér.

Pády z výšek dělaly většinou špičky. Třeba Láďa Lahoda, František Stupka nebo Jirka Krauz. To byly legendy. Ti už s námi ani netrénovali, to už byli takový ti opravdoví mazáci. Jenomže v tomto filmu jsem se na postavu mladého Kinkonga hodil spíš já. Otestovali si mě a prošel jsem. Všichni ti mazáci, co jsem je vzpomínal, byli totiž namakaní velcí chlapi, vedle nich já byl jen takový „chcípáček“. Tak proto. Opět špetka toho štěstí. Pád jsem udělal, jak nejlépe jsem mohl, a ocenění se dostavilo obratem.

„Jo, Dimko je rozený padač,“ – dostalo se mi nečekaného ocenění. A to prosím přímo od mých „vzorů“. Znamenalo to pro mne hodně. Vzali mě doopravdy mezi sebe. A tím se zřejmě taky nastartovala moje skutečná kaskadérská kariéra.

Postupně jsem se dostával k lepší a lepší práci. Přibližně v této době za mnou přišel Tonda Hausknecht, jestli bych s ním nechtěl zkusit nějaké akce s auty. Byl